

[Nyrup Rasmussen]

ger: »Det ligger klart, at regeringen ikke kan gå ind for at indføre af en centraliseret ordning ved lov.«

Hvis regeringen nu mente, at man er modstander af en centraliseret ordning, kunne man bare have sagt, at man vil gå ind for en flerhed af ordninger ved lov. Hvis regeringen mener, at den både er modstander af en centraliseret ordning og af en lov, ja, så kunne man have nøjedes med at sige, at man er modstander af lovgivning på området.

Der står et stort spørgsmålstejn ved sammenligningen af de to åbningsredegørelser med et års mellemrum. Og jeg skal ikke skjule, at forvirringen i de seneste dage er tiltagende. Lad os bare tage en vinkel på problemstillingen, som er utrolig væsentlig:

Vi ved alle her, at Dansk Arbejdsgiverforening og LO indgår overenskomster for deres medlemsorganisationer. Vi ved også, at disse overenskomster og disse aftaler kun gælder en begrænset del af det private arbejdsmarked – en afgørende del, javel, men dog trods alt en begrænset del.

Hvad med restgruppen? Ja, hvis man spørger den erfarne justitsminister, hr. Ninn-Hansen, giver han udtryk for i B.T. i går: »Derefter kan Folketinget lovgive for alle de grupper, der ikke er dækket af en aftale.«

Hvis man derimod spørger skatteministeren, så har skatteministeren udtalt i B.T. i dag – under samme topreporters fremragende indsats: »De lønmodtagere, der ikke vil være omfattet af pensionsordninger, aftalt mellem LO og DA, må udnytte de gode muligheder, der i forvejen er for, at man kan få en pensionsopsparing.«

Jamen hvordan hænger det sammen? Den erfarne justitsminister mener, at man kun kan få alle med ved lov. Den nuværende skatteminister mener, at man skal overlade sagen til sagen selv. Og i dag, hvor man skulle tro, at regeringen havde fået tid til at klare ærterne, hører man en fremragende politisk ordfører for Det Konservative Folkeparti sige i sit indlæg, sp. 168: »... i den forbindelse er det nødvendigt, at der etableres generelle pensionsordninger gennem aftaler mellem arbejdsmarkedets parter.«

Hvis vi tager den lige så fremragende politiske ordfører hr. Ivar Hansen, så siger han, sp. 190: »Men jeg vil gerne sige meget klart og tydeligt, ... at man ikke skal regne med vores bi-

stand til at lave en stor, ensartet forkromet løsning, som er obligatorisk for alle.«

Den ene politiske ordfører vil gerne have en generel ordning. Den anden politiske ordfører vil ikke have en stor, forkromet, ensartet, obligatorisk ordning. Måske vil han have en generel ordning. Jeg ved det ikke. Jeg blev lidt forvirret, og jeg tror, der er mange, der bliver det. Hvordan hænger det sammen?

Vil regeringen have en generel ordning, eller vil regeringen ikke have en generel ordning? Vil regeringen vedkende sig sit ansvar for, at den nødvendige opsparing bliver tilvejebragt også for restgrupperne, eller vil regeringen det ikke? Hvordan skal vi forstå regeringens forskellige tilkendegivelser nu og her?

Jeg vil gerne sige, at dette ikke er politisk polemik. Det er faktisk temmelig afgørende, alvorlige spørgsmål, der bliver stillet.

Man skal huske på, at i disse dage tages der væsentlige steder i vort samfund beslutninger vedrørende tilrettelæggelse af politisk og fagligt arbejde. Jeg kan forsikre for, at den minimumsforventning, man har hos en stor del af de danske lønmodtagerorganisationer, går ud på at få et klart signal.

Jeg er bange for at måtte sige – det vil jeg gerne vedkende mig, for jeg ved, at min partiformand, som sidder hernede, er enig –: Denne regering og, tror jeg, mange fremtidige regeringer i 1990'erne har umådeligt behov for den trepartsinstitution. Vi taler her om temmelig afgørende nydannelser i vort samfund, som vi ikke kan undvære, før vi – i hvert fald tidligst – har fået hold på vores udlandsgæld og vores beskæftigelse.

Det er ganske alvorlige spørgsmål, vi tumler med lige nu, og derfor er det umådelig vigtigt, at statsministeren i dag til Folketinget, til fagbevægelsen, til arbejdsgiverorganisationerne og til landet som helhed kommer med den klare melding – det vil jeg gerne spørge statsministeren om –: Kan statsministeren bekræfte eller afkræfte, at regeringen vil tage initiativ til ved lovgivning at sikre, at alle lønmodtagere, som ikke har en pensionsordning i forvejen, kommer med i en pensionsordning, der er mindst lige så god som den, vi alle gerne vil have? For det andet: At alle lønmodtagere kommer med på samme tid og i samme takt? Eller vil regeringen afvise, at den vil tage lovinitiativer?